

KAPITOLA 10

Ohnivý měsíc vedl hlídku proti proudu řeky a držel se blízko hranice, kudy k nim přes vodu z území Říčního klanu vanul lákavý pach kořisti. Veveruška se držela kousek za ním s Ostrodrápem po boku, zatímco Šedivák běžel jako poslední. Bylo to poprvé za několik dnů, co s Ostrodrápem odešli z tábora společně. Ohnivý měsíc vzal mourovatého válečníka s sebou za Říčním a Stínovým klanem, aby je spolu zkusili znovu přesvědčit k odchodu z lesa. Dělal, co mohli, ale Levharthvězda i Černý měsíc stále odmítali věřit, že jejich společná budoucnost leží daleko od lesa, který nazývají domovem.

Přes noc se na nebi nashromáždila mračna a nyní v lese mrazivě mrholilo. Nebyl to žádný prudký déšť, ale stačil na to, aby všechno promoklo. Veverušce pronikala voda do kožíšku a srst se jí nepříjemně lepila k tělu. Stromy zářily vlhkostí v ponurém svitu období bezlistí a odkapávaly z nich kapky na spadané listy, které se proměnilo z načechraných, křupavých hromádek v kluzké shluky.

Ohnivý měsíc se najednou zastavil a zvedl tlamičku, aby nabsál vzduch. I Veveruška se zhluboka nadechla a doufala, že ucítí lahodnou vůni myši, drozda nebo hraboše. Ale na téhle straně řeky necítla žádný pach kořisti, jen něco zvláštního, ale zároveň povědomého.

„Myslím, že ten pach poznávám,“ pošeptala Ostrodrápmi.

„Jako toulavá kočka,“ zabručel Ostrodráp.

„Ticho!“ nařídil Ohnivý měsíc. Na chvíli se zarazil a pak se vyřítit vpřed s naježenými chlupy. Křoví před nimi zašustilo a vyběhla z něj žlutohnědá kočka. Zatímco prchala pryč, Ostrodráp bojovně vykřikl a přidal se k pronásledování.

„Poběž!“ zavolal, ale Veveruška už se řítila za ním.

Žlutohnědá kočka zatočila k pachovým značkám u hranice s Říčním klanem. Ohnivý měsíc mířil za ní, aniž by zpomalil. Veverušku zasáhla vlna znepokojení, když se blížila k pachovým značkám. Hromoví válečníci toulavou kočku doháněli, když se vrhla přes hranici. Jakmile se packy Ohnivého měsíce dotkly území Říčního klanu, ozval se zuřivý výkřik a z pásu kapradí vyskočil tmavě hnědý říční válečník, který hrozivě prskal.

Ohnivý měsíc se otočil a sklouzl po kluzkých listech, až se zastavil těsně za hranicí. Ostrodráp s Šedivákem do něj skoro vrazili, ale stihli včas zabrzdit.

„Jestřáb!“ zalapal po dechu Ostrodráp.

Ohnivý měsíc ustoupil o krok zpátky přes hranici. Ale dál na Jestřába zíral s vytřeštěnými očima, jako by hleděl do tváře válečníka Hvězdného klanu. Veverušku překvapilo, že Jestřábovo přepadení jejího otce tak šokovalo. Nebylo přece nijak zvláštní narazit tak blízko hranice na hlídkujícího válečníka, když každá

kočka Říčního klanu dobře věděla, jak blízko mají jejich sousedé k vyhladovění.

„Co děláte na území Říčního klanu?“ dožadoval se Jestřáb odpovědi.

Ohnivý měsíc mu ale hned neodpověděl. Až když se zase dal dohromady, nechal slehnout naježený kožíšek a uvolnil ramena. „Vyháněli jsme ze svého území tu toulavou kočku,“ odpověděl a pohlédl na žlutohnědou kočku, která se zastavila za Jestřábem. „Proč vyzýváš mě, když jsi dovolil té toulavé kočce vstoupit na vaše území?“

Jestřáb se nejdřív podíval na toulavou kočku, a až pak odpověděl. „Má matka je v Říčním klanu vždy vítaná,“ mňoukl.

Saša! Teď už Veveruška tu toulavou kočku, které pomohla uniknout z doupěte dvounožců, poznávala. Trochu se zaradovala, že uspokojila svou zvědavost. Všichni věděli, že Jestřába i jeho sestru Křídlenku jejich matka, toulavá kočka, nechala v Říčním klanu, ale ona sama v lese nezůstala dost dlouho na to, aby ji poznaly i ostatní klany.

Ale zdálo se, že Ohnivý měsíc má další otázky, jelikož dál strnul stál a zíral na matku se synem s nastraženýma ušima.

Saša se uklonila a mňoukla na pozdrav. „Hodně jsem toho o tobě slyšela, Ohnivý měsíci,“ zamumlala. „Je to... zajímavé, se s tebou konečně setkat.“ Měla ledový, důstojný hlas a Veveruška se vedle ní cítila tak mladě a rozpačitě...

„Takže ty jsi Saša?“ mňoukl tiše Ohnivý měsíc a oči se mu třpytily.

„Vypadáš, jako bys čekal něco jiného,“ řekla Saša.

Ohnivý měsíc přešel pohledem po jejím upraveném kožíšku. „Nevypadáš jako toulavá kočka.“

„A ty nevypadáš jako domácí mazlíček,“ opáčila Saša. Veveruška sebou trhla, ale její otec na sobě nedal žádný vztek znát. Namísto toho hrdě pohlédl Saše přímo do očí.

„Často jsem přemýšlel, proč by toulavá kočka nechala svá kotata vyrůstat v klanu.“

„A proč by se chtěl domácí mazlíček stát klanovým velitelem?“ odpověděla Saša, ale nečekala na odpověď. „Ne všechny kočky jsou takové, jaké se narodí. Některé si vybírají vlastní cestu.“

Ohnivý měsíc přimhouřil oči. „A ty jsi jednou z nich?“

„Možná,“ mňoukla Saša. „A možná ne. Ale doufám, že má kotata ano.“ Pohlédla na Jestřába a Veveruška spatřila v jejích očích hrdost.

„Zůstaneš chvíli v Říčním klanu?“ nabídl matce Jestřáb. „Máme tu plno kořisti,“ dodal a vrhl po Ohnivém měsíci posměšný pohled, ale ten nereagoval. Jen je s přimhouřenýma očima zamyšleně sledoval.

„Nezůstanu dlouho,“ řekla Saša. „Ale ráda bych viděla i Křídlenku, než zase odejdu.“

Jestřáb vycenil na Ohnivého měsíce zuby. „Pošlu sem hlídku hned, jakmile se vrátím do tábora, aby se ujistili, že nám nekradete kořist,“ varoval.

„Nemáme potřebu od vás krást,“ opáčil Ohnivý. Pak se podíval na svou hlídku. „Jdeme.“

Ve vzduchu se stále vznášelo napětí, ale Veveruška věděla, že nebezpečí už bylo zažehnáno. Jestřáb s Ohnivým měsícem se k sobě otočili zády a rozeběhli se od hranice pryč. Už chtěla vyběhnout za otcem, ale než se dostali do bezpečí stromů, Ohnivý měsíc se zastavil a zavolal na Sašu. Hlas měl zvláště klidný.

„Jejich otcem byl Měsíční dráp, že ano?“

Nezdálo se, že by Sašu ta otázka překvapila. Jen přikývla: „Ano, byl.“

S Veveruškou se všechno zatočilo. Není divu, že byl Ohnivý měsíc tak překvapený, když před něj Jestřáb vyskočil. Musel si myslet, že je to samotný Měsíční dráp, který dostal desátý život. Už sice Jestřába viděl v měsíčním svitu na Shromážděních a při tom strašném setkání u Čtyř stromů, ale tohle bylo nejspíš poprvé, co ho spatřil za denního světla.

Jestřáb kmitl pohledem ke svému nevlastnímu bratrovi. „Překvapuje mě, že tě to nenapadlo,“ mňoukl. Veveruška se podívala z jedné kočky na druhou a konečně si všimla té podobnosti mourovatých kožíšků a silných ramen.

„Myslel jsem, že jsme se Zlatuškou jediná...“ mumlal Ostrodráp.

„Vy jste alespoň měli šanci otce poznat,“ řekl Jestřáb a mrsknul ocasem. „To vám závidím.“

„Od Ohnivého měsíce jsem se toho naučil mnohem více než od Měsíčního drápa,“ odsekl Ostrodráp.

„Ale i tak, Měsíční dráp vás znal. Na mně nikdy ani nespočinul pohledem.“

Veveruška pocítila záchvěv lítosti, když si uvědomila, jak moc si váží svého vlastního vztahu s otcem, ale pak to rychle vypudila z hlavy. Něco jí na tom válečnickovi z Říčního klanu nesedělo a nevěřila mu.

Jestřáb na ně upřel pohled. „Odejděte od naší hranice,“ varoval je a zarýval do země své dlouhé, zahnuté drápy – drápy jako mívali ti zlatočerní tygři, které starší popisovali ve svých příbězích;

drápy, které daly jeho otci válečnické jméno. „Když budu muset, budu svůj klan bránit před jakoukoli kočkou.“

Otočil se a vedl matku dolů k řece, pak se společně přebrodili na druhou stranu a zmizeli v křoví. Veveruška jejich odchod v tichosti sledovala a věděla, že svou výhrůžku myslí vážně.

